

νήκανε τὰ κηπουρικά ἀπὸ τὸ χιόνι Σητ. Τὸ σπαρτὸν ἔγινε ὀγδούρι Κάμπ. 3) Ἡ περιβάλλουσα τὰ νῶτα τῶν ὑποζυγίων δερματίνη λωρὶς καὶ στηρίζουσα τὸ σάγμα Ἰμβρ. Συνών. ὀπιστιὰ, πισινέλα, πισινή. 4) Τὸ ράκος Κρήτ.: Δὲν ἔμεινε ἀπάνω του γδούρι. *Eida* γδούρια 'ναι πὺν τὰ φορεῖς καὶ δὲ ἀρέπεται τ'ς ἀθρώπους. || Φρ. Γδούρια πῆγε (ἐπὶ φορέματος, ἀπερρακώθη).

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ρόδ.

γδουριὰ ἡ, ἀμάρτ. ὀγδουριὰ Νάξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιὰ.

Λεπτὴ ἔντριχος λωρὶς δέρματος, ἣν χρησιμοποιοῦν οἱ ποιμένες διὰ τὴν ραφὴν τῶν ὑποδημάτων των.

γδουριάζω ἀμάρτ. γδουριάζου Στερελλ. (Φθιώτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γδούρι.

Γδέρων 1, δ ἰδ.

γδούριασμα τό, Στερελλ. (Φθιώτ.).

Ἐκ τοῦ ρ. γδουριάζω.

Νόσος τῶν προβάτων προκαλοῦσα πληγὰς ἐπὶ τοῦ δέρματος αὐτῶν.

γδούρτης ἐπίθ. Πελοπν. (Πυλ.) θηλ. γδούρτη Πελοπν (Μεσσ.) οὐδ. γδούρτι Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γδούρι καὶ γδάρτης κατὰ σύμφυρσιν.

1) Γυμνός, πτωχός Πελοπν. (Πυλ.) Τὸ θηλ. ὡς οὐσ. α) Τὸ μετὰ τοῦ δέρματος τοῦ ζῴου συνεκδερόμενον κρέας Πελοπν. (Μεσσ.): Βγήκε ἡ γδούρτη του 'ς τὸ τομάρι. β) Τὸ ἄνευ μαλλίου τμήμα τῆς κοιλιακῆς χώρας τοῦ δέρματος τῶν ζῴων Πελοπν. (Μεσσ.) γ) Ἡ ἀπαλλαγεῖσα τοῦ ἐσωτερικοῦ τοιχώματος κοιλία τῶν ζῴων Πελοπν. (Μεσσ.). Τὸ οὐδ., ὁ ἄξεστος Πελοπν. (Γαργαλ.): Θὰ τὸ πιάσω 'γὼ τὸ γδούρτι νὰ δοῦ βγάλω τρίχα τρίχα τὰ γένια.

γδυμα τό, Ἄνδρ. — Λεξ. Βάιγ. γδυσμα Κρήτ. ἔγδυσμαν Πόντ. (Κερασ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γίδυσμα Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.)

Ἐκ τοῦ ρ. γδύνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ πρᾶξις τοῦ ἐκδύειν, ἡ ἐκγύμνωσις Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) Κρήτ. Πόντ. (Κερασ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Συνών. γδυμός, γδύση, γδύσιμο 1. 2) Τὸ ἀποβληθὲν δέριμα τοῦ ὄφεως ἢ τῆς κάμπης Ἄνδρ. — Λεξ. Βάιγ. 3) Τὰ λάφυρα Λεξ. Βάιγ.

γδυμός ὁ, Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἔγδυμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γδύνω.

Γδυμα 1, δ ἰδ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Eida* γδυμὸ εἰ' βού τὸν ἔχουν οἱ 'νναῖκες ἐπ' αὐτὴν Ἀθήνα! "Ολα δων εἶν' ἀπουπόξω, ράχες, χέρια. 'Σ τὸ γδυμὸ πὺν γδύθηκα ἦρθε μία παρέα κ' ἐδύθηκα πάλι. || Φρ. Γδυμὸ τοῦ γδυμοῦ δὲν ἔχω (ἀργῶ νὰ ἐκδυθῶ, φορῶ πολλὰ ἐνδύματα καὶ κατὰ τὴν ἀφαίρεσιν αὐτῶν χρονοτριβῶ). 2) Ἡ στέρησις, ἔλλειψις ἐνδυμάτων Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἰδὲ γδυμὸ τσαι κουρελιασμό πὺν τὸν εἶχαμε 'ς τὸ βόλεμο! Μύκ. *Eida* γδυμός εἶν' εὐτός, δὲν ἔχει ροῦχο νὰ βάλη ἀπάνω τση! Ἀπύρανθ. Συνών. γύμνια.

γδύνω ἐγδύω Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.) ἐγδύνω Λεξ. Βάιγ. γδύνω κοιν. γδύνου βόρ. ιδιώμ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γδύν-νω Κύπρ. Κῶς (Χῶρ.) Σύμ. γδύν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) γδύνω Καππ. (Σίλατ.) γδύν-νω Κύπρ. Κῶς

(Ἀντιμάχ. Καρδάμ.) γτύν-νω Κύπρ. Κῶς γλύν-νω Κάλυμν. γρύνου Καππ. (Σίλ.) χτύν-νω Κύπρ. Κῶς ἐγδύζω Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) γδύζω Καππ. (Ἀξ. Φάρασ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) γδύζου Καππ. (Μισθ.) γιδύζω Καππ. (Ἀραβάν.) γιτύζω Καππ. (Σινασσ.) γδένω πολλαχ. γδένου ἑνιαχ. βόρ. ιδιώμ. γδυῶ Κεφαλλ. Ἀόρ. γρύστα Καππ. (Σίλ.) Μέσ. γδύνουμου Καππ. (Ἀξ. Φάρασ.) γρύνουμου Καππ. (Σίλ.) γδύζουμαι Ἰων. (Κρήν.) Καππ. (Φερτ.) γιδύζουμαι Καππ. (Ἀραβάν. Γούρτον.) ἐγδύσκομαι Πόντ. (Κοτύωρ.) ἐγδύσκουμαι Πόντ. (Τραπ.) γδυέμαι Πελοπν. (Οἶν.) — Α.Μαρτζώκ., Γούμενος, 8 γδυῶμαι Κεφαλλ.

Τὸ Βυζαντ. γδύνω, δ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐκδύω, παρ' δ καὶ ἐκδύνω. Ὁ τύπ. γδένω ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν, δι' δ ἰδ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 2, 501. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ τύπ. ἐγδύζω ἰδ. Γ.Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 276. Ὁ τύπ. ἐγδύνω καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἐκδύω, ἀφαιρῶ τὰ ἐνδύματά τινος, γυμνῶνω κοιν. καὶ Καππ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Γούρτον. Μισθ. Σίλ. Σίλατ. Σινασσ. Φάρασ. Φερτ.) Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Νὰ γδύσης τὰ παιδιὰ νὰ κοιμηθοῦνε. Δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ γδυθῇς μπροστὰ 'ς τὸ γιατρὸ κοιν. Τοῦ γδύνου τώρα τοῦ π'δὶ, θὰ τ' ἀλλάξω Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἐγδυσον τὸ παιδί καὶ βάλεν αὐτὸ νὰ κοιμᾶται Σταυρ. 'Σ σ' ἀβοῦτον τὸ κρύον 'κὶ φογᾶσαι κ' ἐγδύξεις τὸ μωρόν; Κοτύωρ. Αὐτὸς λοιπὸν ἐγδύστηδε, τῷ 'ἐν εἶχε-ν-δίποτι ἄρυνφά (ἄρυνφά=γεννητικὰ μόρια) Τῆλ. Ἀφοῦ γλύθησε, τὸμ-μουνδ-δάρησεμ 'βὸ τ' ἀχαμνὰ (μουνδ-δάρησεμ=ἄρπαξε, ἀχαμνὰ=οἱ ὄρχεις) Κάλυμν. Ἐγδυσα τοῦ π'δὶ νὰ τ' ἀλλάξω Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐγδυσε τὸ παιδί καὶ θὰ πο'δ'άση (θὰ πο'δ'άση=θὰ κρυολογήσῃ) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Γδύν-νει τὸ παιῖν-γιά νὰ τὸ λούσῃ Κῶς Ἀν ἔρτ' 'ς τοῦ σπῖτ' δὸν βραθ, νὰ τοῦ γδύσης Μισθ. Ἐθ-θὰ τὴν ἡγδύση (δὲν θὰ τὴν γδύσῃ) Σύμ. Γδυώ-σουνε καὶ σοῦ κουβεδιάζω Κεφαλλ. Οἱ μάγισσες γδένουνται καὶ καβαλλᾶνε τ' ἀντὶ Πελοπν. (Μανιάκ.) || Παροιμ. Ξένα ροῦχα δύνεσαι, γρήγορα τὰ γδύνεσαι (ἐκ τῶν ξένων πραγμάτων οὐδὲν ὄφελος) Κρήτ. Τὰ μικρά μας τὰ ντυμένα, / τὰ τρανά μας τὰ γδυμένα (ἐπὶ τῶν ἐν τρυφῇ ἀνατρεφόμενων νέων, οἵτινες ἀνδρωθέντες περιπίπτουν εἰς πενίαν) I. Βενιζέλ., Παροιμ², 290, 81. Γνωμ. Ντύσου, γδύσου, συλλογίσου. φάε, πιέ, πέσε κοιμήσου (ἡ ζωὴ εἶναι κύκλος ἀλλεπαλλήλων καὶ μονοτόνων ἀπασχολήσεων) Κεφαλλ. || Ἀσμ. Χρουσὴ κανδήλα κρέμ-μεται 'ς τὴμ-μέσην δοῦ σπιθιδιῶ σου τῶν μβλέπει σου τῶν χτύν-νεσαι τῶν π-πέφτεις μοναδὴ σου Κῶς.

Σῆμ-μερα d-dὸ πουλ-λάτσιμ-μον ἐγδύστην-νὰ βουτ-τήση

Χριστέ, καὶ κάμε συν-νεφιὰν νὰ μῆμ-μελαχρινίση

Σύμ. Μεταφ. 1) Ἀφαιρῶ τὸ κάλυμμα ἀντικειμένου τινὸς ἢ τὰ ἀντικείμενα τὰ καλύπτοντα χώρον τινα πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.): Ἐγδύσαν τὰ μινδέρτζια τσαι τὰ στρώματα γιὰ νὰ τὰ πλύν-νουνσι Κῶς. Δῶσε δῶσε, τό 'γδυσε τὸ σπῖτ' Μύκ. Παντρεύτηκε καὶ τό 'γδυσε τὸ σπῖτι της (ἔλαβεν ὡς προῖκα πάντα τὰ πράγματα τῆς πατρικῆς τῆς οἰκίας) Ἀθῆν. Πελοπν. (Γαργαλ.) Τό 'γδυσε τὸ σπῖτι, βάτος δὲν ἀδένει (ἀδένει=ἐμπλέκεται) Πελοπν. (Κίτ.) Ἡγδυσέμ-μας ὁ γαμβρός' ὅσα εἶχαμεν τ' 'ἐν εἶχαμε, δώκαμέν δου τα Κῶς. Μὴ γδύνῃς τὰ σεδούκια σου, θαρρεῖς πῶς εἶναι εὐκολο νὰ ξανακάμῃς ροῦχα; Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Φρ. Γδύνω τὸ τυρὶ (ἀφαιρῶ τὸν τυρὸν ἐκ τοῦ περιβάλλοντος αὐτὸν ἐκ βούρλων καλαθίου) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐγδύθην ἡ κεφαλὴ του (ἔμεινε φαλακρὸς) αὐτόθ. Γδύνω τὸ σπῖτι (ἀφαιρῶ τὰ καλύμματα τῶν ἐπίπλων καὶ τοὺς τάπητας ἐν ὧσι θέρους) Ἀθῆν. || Ποιήμ.

